

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karla Kosteckého a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobce: **G.T.P. spol. s.r.o.**, IČ xx, se sídlem xx, zastoupeného Ing. Jitkou Routkovou, se sídlem Komenského 87/3, 460 01 Liberec, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem č.j. 8482/11-1500-505085 ze dne 27. 9. 2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem č.j. 8482/11-1500-505085 ze dne 27. 9. 2011 se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11 712 Kč k rukám Ing. Jitky Routkové, daňové poradkyně, se sídlem Komenského 87/6, Liberec, do 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Liberci (dále též „správce daně“) č.j. 70941/11/192930500320 ze dne 9. 3. 2011, jímž správce daně žalobci na základě § 107 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) a § 107 odst. 2 a 3 daňového řádu nepřiznal nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 3 120 Kč.

Protože s účinností od 1. 1. 2013, v souvislosti se zákonem č. 456/2011Sb., o finanční správě České republiky, přešla působnost Finančního ředitelství v Ústí nad Labem na Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně, jednal soud od zmíněného okamžiku s posledně označeným státním orgánem finanční správy jako se žalovaným, v souladu s ustanovením § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Žalobce nejprve namítá nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného i jemu předcházejícího rozhodnutí správce daně. Ta podle žalobce spočívá v rozporu mezi výrokem rozhodnutí, v němž jsou uvedeny ustanovení daňového řádu a odůvodněním, ze kterého vyplývá, že žalovaný opírá své závěry také o ustanovení zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků ve znění platném do 31. 12. 2010 (dále jen „ZSDP“). Tato skutečnost podle žalobce činí rozhodnutí vnitřně rozporným. Není tedy zřejmé, podle jakého právního předpisu ve věci rozhodoval, zda pouze dle § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu či také podle ZSDP. Z výroku rozhodnutí není zřejmé, dle kterého právního předpisu žalovaný posuzoval hmotně právní nárok na náhradu nákladů řízení. Z odůvodnění, ale nikoliv z výroku napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný při rozhodování o odvolání posuzoval nárok na náhradu nákladů řízení vzniklý dne 30. 7. 2010 ve výši 3 120 Kč podle právního předpisu, který nebyl v době vzniku nároku na náhradu výdajů účinný, což je nepřipustnou retroaktivitou. Pokud žalobce nárok na náhradu výdajů uplatnil v podání dne 31. 7. 2010, pak o něm v souladu s § 30 odst. 5 ZSDP mělo být rozhodnuto do 15 dnů, správce daně však rozhodl až po 221 dnech. Žalobcův nárok byl v důsledku tohoto prodlení posuzován retroaktivně dle právního předpisu, který nebyl účinný v době vzniku nároku. Žalovaný argumentuje § 58 odst. 1 daňového řádu, dle kterého jsou osoby uvedené v § 57 daňového řádu povinny poskytovat na vyžádání správce daně stanovené údaje a to v rozsahu nezbytném pro správu daní bezúplatně. V § 34 odst. 4 ZSDP účinném v době vzniku nároku však bezplatné poskytování listin a jiných věcí třetími osobami zakotveno nebylo.

Žalobce dále namítá nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném právním posouzení věci žalovaným. Rozhodování o náhradě nákladů řízení není volnou správní úvahou pracovníka správce daně, ale povinnost k jejich náhradě ve výši hotových výdajů vyplývá z § 30 ZSDP, přičemž v případě výdajů za zastupování je horní hranice výdaje přesně omezena advokátním tarifem. Na výzvu k součinnosti zástupce reagoval podáním, které neobsahovalo pouze tři fotokopie, ale také vyjádření k nezákonnosti požadavku správce daně a dále požadavek na náhradu nákladů řízení. Po námitce zástupce žalobce, že část výzvy je nezákonná, správce daně z výzvy vypustil požadavek na předložení evidence pro daňové účely. Nejednalo se tedy o jednoduchý administrativní úkon, žalobce nebyl schopen sám posoudit, zda požadavek finančního úřadu je v souladu se zákonem, a proto si k tomuto účelu sjednal zástupce. Žalobce jako třetí osoba vynaložil výdaj v hotovosti 3 120 Kč v přímé souvislosti s požadavkem obsaženým ve výzvě správce daně k součinnosti.

Žalobce konečně namítá, že prvostupňové rozhodnutí správce daně neobsahuje podpis osoby, která je osobou úřední ve smyslu § 12 daňového řádu. Kdo je ve smyslu § 12 daňového řádu úřední osobou, nemůže dle žalobce vyplývat z neveřejných dokumentů správce daně. Žalobce však ani přes výslovnou žádost nebyl seznámen s Organizačním řádem územních finančních orgánů a Podpisovým řádem Finančního úřadu, na které v napadeném rozhodnutí žalovaný odkazuje.

Z uvedených důvodů žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i jemu předcházejícího rozhodnutí správce daně a požaduje přiznat náhradu nákladů soudního řízení.

V písemném vyjádření žalovaný uvedl shodné skutečnosti jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že žalobce samozřejmě může pověřit zástupce provedením úkonu, které by mohl provést sám, nicméně v případě, že zvolil tuto cestu, musel si být vědom toho, že úkony spojené se zastoupením (případně právní pomocí) při tomto administrativním úkonu bude hradit, protože takový administrativní úkon nelze podřadit pod úkony, na které by se vztahoval § 30 odst. 2 písm. c) ZSDP. Z předložené faktury vyplývá, že byly uplatněny paušální náhrady, které v žádném případě nelze považovat za vynaložené hotové výdaje. Žalovaný proto navrhl zamítnutí podané žaloby jako nedůvodné.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které zopakoval a rozvedl argumenty obsažené v žalobě a zdůraznil, že žalovaný ignoruje předložený doklad o úhradě za právní zastupování, když tvrdí, že hotové výdaje nebyly vynaloženy a že byly uplatněny pouze paušální náhrady.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud ověřil skutečnosti rozhodné pro posouzení projednávané věci.

Výzvou k součinnosti třetích osob podle § 34 odst. 4 ZSDP č.j. 154497/10/192933506378 ze dne 28. 6. 2010 požadoval správce daně v souvislosti s prováděním daňového řízení u jiného daňového subjektu předložení fotokopie dokladů a písemností souvisejících s prodejem vozidla xx. Žalobce se proti výzvě odvolal. V rozhodnutí o odvolání č.j. 205522/10/192933506378 ze dne 30. 9. 2010 správce daně vypustil požadavek na předložení evidence pro daňové účely dle § 100 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“) s odůvodněním, že šetření Finančního úřadu v Liberci na dožádání Finančního úřadu v Jablonci nad Nisou již bylo ukončeno.

Dne 31. 7. 2010 žalobce uplatnil u správce daně nárok na náhradu nákladů daňového poradenství v souvislosti se zastupováním ve věci výzvy k součinnosti třetích osob. O nároku bylo rozhodnuto Finančním úřadem v Liberci rozhodnutím č.j. 70941/11/192930500320 ze dne 9. 3. 2011 tak, že nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 3 120 Kč žalobci přiznán nebyl. Z výroku tohoto rozhodnutí vyplývá, že správce daně postupoval dle § 107 daňového řádu v návaznosti na § 264 odst. 1 daňového řádu. V odůvodnění správce daně uvedl, že mezi výzvou k součinnosti třetích osob, kterou zaslal správce daně žalobci dne 28. 6. 2010 a podáním žalobce ze dne 31. 7. 2010, kterým nárokoval náhradu nákladů řízení, nebyly vůči správci daně v souvislosti s výzvou ze strany žalobce učiněny žádné úkony (žalobce pouze elektronicky zaslal kopie tří listů písemností), proto se v případě faktury předložené žalobcem nejedná o účelně vynaložené náklady spojené s účastí na řízení dle § 107 daňového řádu. V rozhodnutí je rovněž citován § 30 odst. 2 písm. c) ZSDP účinný v době vzniku nároku na náhradu nákladů řízení. Správce daně konstatoval, že i dle tohoto ustanovení faktura předložená žalobcem nedokládá výši náhrady spojené s předložením nebo ohledáním požadovaných listin.

O podaném odvolání rozhodl žalovaným napadeným rozhodnutím tak, že je zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil. Uvedl, že v projednávaném případě byl žalobce jako třetí osoba vyzván k předložení listin, které měl v držení a které byly nutné k provedení dalšího daňového řízení. Jednalo se o velmi jednoduchý administrativní úkon zástupce žalobce,

který ale mohl provést žalobce sám. Pokud žalobce k provedení úkonu pověřil zástupce, musel si být vědom toho, že úkony spojené se zastoupením, případně právní pomocí při tomto administrativním úkonu, bude muset uhradit sám, protože takový administrativní úkon nelze podřadit pod úkony, na které se vztahuje § 30 odst. 2 písm. c) ZSDP. Z faktury předložené žalobcem vyplývá, že byly uplatněny paušální náhrady, nejednalo se tedy o vynaložené hotové výdaje, které by třetí osoba vynaložila ve vztahu s daňovým řízením. Za takové hotové výdaje lze považovat třeba poštovné na zaslání požadovaných materiálů, vynaložené náklady na kopírování a materiál, na který je požadovaná odpověď vytvářena. Činnost osoby, která odpověď vytváří, je pak zahrnuta v náhradě ušlého výdělku. Přípravu, vedení ústního jednání a zastupování třetí osoby nelze v žádném případě považovat za hotový náklad nebo ušlý výdělek, za který by náležela náhrada. Žalovaný dále konstatoval, že v napadeném rozhodnutí je posouzen nárok na náhradu nákladů řízení jak podle § 30 odst. 2 písm. c) ze ZSDP, tak dle § 107 odst. 2 daňového řádu, který je tomuto ustanovení obsahově nejbližší. Zdůraznil, že od nabytí účinnosti daňového řádu, tj. od 1. 1. 2011 bylo nutno při rozhodování postupovat dle platného předpisu a na řízení a postupy, které byly zahájeny dle dosavadních předpisů, aplikovat 264 odst. 1 daňového řádu a řízení a postupy dokončit práva a povinnost z nich plynoucí posoudit dle ustanovení tohoto zákona, která jsou jim svou povahou a účelem nejbližší. Podmínky pro přiznání náhrady nákladů řízení by nebyly splněny, ať by se posuzovaly podle ZSDP nebo podle daňového řádu. Podle § 58 odst. 1 daňového řádu jsou navíc osoby uvedené v § 57 daňového řádu povinny poskytnout na vyžádání správce daně stanovené údaje a to v rozsahu v nezbytném pro správu daní, bezúplatně. K námitce, že prvostupňové rozhodnutí neobsahuje podpis úřední osoby ve smyslu § 12 daňového řádu, žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vyřizováno a podepsáno Ing. Sedláčkovou, vedoucí kontrolního oddělení. Do úředního záznamu dle § 12 daňového řádu se nezaznamenávají osoby, jejichž podpisové oprávnění vyplývá z Organizačního řádu územních finančních orgánů a Podpisového řádu Finančního úřadu v Liberci. Žalovaný uzavřel, že rozhodnutí správce daně bylo vydáno v souladu se zákonem, odpovídá zjištěnému skutkovému stavu, odvolací námitky žalobce nebyly shledány důvodnými a žalovaný nezjistil ani žádnou skutečnost odvoláním neuplatněnou, která by odůvodňovala změnu původního rozhodnutí správce daně.

Podanou žalobu soud projednal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Nejprve se soud musel zabývat žalobní výtkou nicotnosti napadeného rozhodnutí z důvodu rozporu jeho výroku a odůvodnění.

Za nicotný je třeba považovat správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost). K nicotnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí je soud povinen přihlídnout nejen k námitce žalobce, ale z úřední povinnosti. Vlastní definici

nicotnosti pak obsahuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád i daňový řád. Podle § 77 odst. 1 správního řádu *je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal.* Podle odst. 2 uvedeného ustanovení *je nicotné dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.* Podle § 105 odst. 1 daňového řádu *zjišťuje a prohlašuje nicotnost rozhodnutí z moci úřední, a to kdykoliv, správce daně nejbližše nadřízený správci daně, který rozhodnutí vydal. Jde-li o rozhodnutí, které vydala úřední osoba stojící v čele ústředního správního orgánu, nicotnost rozhodnutí zjišťuje a prohlašuje tato úřední osoba na základě návrhu jí ustanovené komise.* Podle odst. 2 uvedeného ustanovení *je rozhodnutí nicotné, pokud správce daně nebyl k jeho vydání vůbec věcně příslušný, trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně.* Z uvedeného vyplývá, že nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami shora zmíněnými, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Tyto vady jsou natolik závažné, že způsobí faktickou neexistenci samotného správního aktu. Žádné shora popsane vady napadeného rozhodnutí soud nenalezl.

A o natolik intenzivní vadu, která by způsobovala nicotnost, se nejedná ani v případě rozporu výroku a odůvodnění správního rozhodnutí. Taková vada rozhodnutí je zpravidla považována za vadu způsobující nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

V projednávaném případě bylo odvolání proti platebnímu výměru správce daně podáno po 1. 1. 2011, tedy již za účinnosti daňového řádu. S ohledem na to, že podstatou výroku rozhodnutí žalovaného jako odvolacího správního orgánu je rozhodnutí o tom, jak je naloženo s odvoláním a rozhodnutím správce daně vydaným v prvním stupni ve smyslu § 116 odst. 1 daňového řádu (tj. zda se napadené rozhodnutí mění či zda se napadené rozhodnutí ruší a zastavuje se řízení či zda se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje), byl odkaz žalovaného na ustanovení § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu ve výroku napadeného rozhodnutí zcela na místě. Podle daňového řádu bylo žalovaným rozhodováno v procesním slova smyslu. Nesrozumitelnost rozhodnutí nezpůsobuje ani samotná absence hmotněprávních ustanovení, která byla žalovaným ve věci aplikována, ve výroku napadeného rozhodnutí, neboť rozhodnutí o odvolání je třeba vnímat společně s rozhodnutím správce daně vydaným v prvním stupni jako jeden celek, když teprve odvolacím rozhodnutím je o předmětu řízení pravomocně rozhodnuto.

Zdejší soud však vidí problém v aplikaci § 107 odst. 2 daňového řádu, na který odkazuje správcem daně ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Zde je třeba souhlasit s žalobcem, že nárok na náhradu nákladů třetí osoby, který vznikl za účinnosti ZSDP, nelze posuzovat podle ustanovení daňového řádu. Žalobce se mylí, pokud na danou věc aplikuje hmotněprávní ustanovení daňového řádu s odkazem na § 264 odst. 1 daňového řádu, dle kterého *řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou*

povahou a účelem nejbližší. Toto ustanovení upravuje dle názoru zdejšího soudu výlučně procesní otázky. Ustanovení § 107 odst. 2 daňového řádu, které stanoví, že pokud se na výzvu správce daně zúčastní řízení třetí osoba, náleží ji náhrada účelně vynaložených hotových výdajů a ušlého výdělku, nestanoví-li jiný právní předpis jinak; to platí i pro náklady vzniklé při vyhledávací činnosti. Jde-li o právnickou osobu, náleží ji úhrada účelně vynaložených nákladů, zejména hotových výdajů a mzdových prostředků, je však ustanovení hmotněprávní, u kterého je jakákoliv retroaktivita zcela nepřipustná. Pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že správce daně posuzoval nárok na náhradu nákladů jak podle § 30 odst. 2 písm. c) ZSDP, tak dle § 107 odst. 2 daňového řádu, a v obou případech dospěl ke stejnému závěru, nekoresponduje tento závěr s výrokem prvostupňového rozhodnutí správce daně, který odkazuje pouze na § 107 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný ani nemůže posuzovat hmotněprávní nárok žalobce podle ustanovení ZSDP a současně daňového řádu, neboť jejich znění nejsou zcela totožná. Žalovaný navíc v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále odkazuje na § 58 odst. 1 daňového řádu, dle kterého *jsou osoby uvedené v § 57 daňového řádu povinny poskytnout a vyžádání správce daně stanovené údaje, a to v rozsahu nezbytném pro správu daní, bezúplatně.* Aplikace tohoto ustanovení by však logicky vylučovala aplikaci § 107 odst. 2 daňového řádu. Navíc daňový řád nebyl v době, kdy správce daně žalobce vyzval k součinnosti třetích osob, účinný. Žalovaný proto musí postavit najisto, které konkrétní ustanovení a jakého zákona na věc účinně dopadalo, jinak je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Pokud žalobce namítá, že v rozporu se zákonem bylo o jeho nároku rozhodnuto až po 221 dnech, je tato skutečnost jistě politování hodná, sama o sobě však nezákonnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje.

Námitku nezákonnosti rozhodnutí spočívající v nesprávném právním posouzení věci žalovaným zdejší soud posuzovat nemohl, neboť jak bylo uvedeno výše, žalovaný nejprve musí postavit najisto, které konkrétní ustanovení a jakého zákona na věc účinně dopadalo a podle tohoto ustanovení věc také posoudit.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud napadené rozhodnutí zrušil jako nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Pokud jde o námitku, že prvostupňové rozhodnutí neobsahuje podpis úřední osoby ve smyslu § 12 daňového řádu, je třeba konstatovat, že pověření výkonem správy daní bude zpravidla stanoveno *en bloc* ve vztahu ke všem zaměstnancům zařazeným na určitou pracovní pozici do určitého pracovního útvaru správce daně a ve vztahu ke konkrétní (úřední) osobě bude dotvářeno její pracovní smlouvou (obsahující citlivé údaje, které nelze třetí osobě zpřístupnit), a proto nebude osoba zúčastněná na správě daní a priori schopna existenci pověření určité úřední osoby k výkonu správy jejích daní zjistit. K ověření existence pověření úřední osoby proto slouží právě zákonem vyžadovaný úřední záznam (§ 12 odst. 4 daňového řádu). Pokud takový úřední záznam ve spisovém materiálu chybí, jedná se o vadu řízení, která však nemá zásadně vliv na zákonnost správního rozhodnutí a nezpůsobuje ani jeho nicotnost (k vydání rozhodnutí je věcně příslušný správní orgán, nikoli určitá úřední osoba).

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce, soud mu proto proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Za tyto náklady je nutno považovat uhrazený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a odměnu zástupce (§ 57 s. ř. s.). Zástupci byla přiznána odměna za tři úkony právní služby na základě § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve znění platném do nabytí účinnosti vyhlášky 486/2012 Sb., ve výši 6 300 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného). Souhlas žalobce s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání zdejší soud za úkon právní služby nepovažuje. Výše hotových výdajů byla proto stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, taktéž za tři úkony právní služby, ve výši 900 Kč. Zástupci žalobce tedy náleží odměna a náhrada za poskytování právních služeb ve výši 7 200 Kč navýšená o 1 512 Kč, což je částka odpovídající dani, kterou je zástupce povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést jakožto plátce daně z přidané hodnoty podle zvláštního právního předpisu (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalovaný je povinen uhradit žalobkyni celkem částku 11 712 Kč, k čemuž mu byla stanovena přiměřená lhůta.

Ve věci bylo rozhodováno bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalovaný v zákonné lhůtě s takovým projednáním nevyslovil nesouhlas.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 25. dubna 2013

Mgr. Lucie Trejbalová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zita Frydrychová